

principielle Standpunkt. Jeg indrømmer, at man har fraveget det ved forskellige Lovbestemmelser, men det har nærmest været under Trykket af, at man vilde føre en Sag igennem, der ikke kunde ordnes paa dette Grundlag. Jeg finder dog ingen Anledning til nu at frastalde denne Fordring, som jeg synes er rimelig og berettiget; og jeg vil derfor anbefale Forslaget under Nr. 1 til Tingets Velvilje.

Jeg vender mig derefter til Vindringsforslaget Nr. 3, som naturligvis er af meget større Betydning end det først nævnte. Det angaar nemlig Spørgsmaalet om Pengenes Tilvejebringelse, og ærede Medlemmer ville se, at der her er et Mindretal, som ikke har kunnet følge den anden Del af Udvalget i dets Changement med Hensyn til fra Folketingets Modstand mod Statslaan at gaa over til at tiltræde et Forslag herom. I Betænkningen siges der herom: „Kogle af Udvalgets Medlemmer“ — det betyder den ærede Ordfører og de Medlemmer, som staa ham nærmest — „have ikke kunnet samtykke i Optagelsen af Statslaan, saalænge der ikke ved en vedtagen Finanslov var draget sikre Grænser for Anvendelse af Statens Midler i det hele. Efter at dette nu er opnaaet ved Finansloven af 1ste April dette Aar, have de paagældende Medlemmer ikke længer denne Betænselighed ved Statslaan“ osv. Se, det kan jo i og for sig være en ret plausibel Grund for den ærede Ordfører og for dem, der følge ham, til at foretage en saadan Frontforandring; men det kan ikke i samme Grad paavirke andre Medlemmer, som se anderledes derpaa, thi hvad der skete her den 1ste April, var ikke det, at den ærede Ordfører paa en Gang med en kraftig Haand har sat Grundloven til Højbords her i Landet, hævdet Folketingets ubetingede Mejret eller gjort noget i den Retning. Nej, det som Forandringen den 1ste April betyder, er jo egentlig kun det, at den ærede Ordfører har flyttet sig selv fra Oppositionen i dette Ting over i et Regeringsparti; det er den virkelige, sande, naturlige Betydning af den Forandring, der skete den 1ste April. Selvfølgelig kan det have Indflydelse paa den ærede Ordførers Stilling. Naar man kommer over i et Regeringsparti, forsvaret man Regeringens Anstuelser, medens man, saalænge man staa i Oppositionens Rækker, forsvaret Oppositionens Anstuelser; den Ting er i og for sig ganske simpel og naturlig, det ene er en logisk Følge af det andet. Men man vil forstaa, at den skete Forandring ikke kan have samme Indflydelse paa os, der have bevaret den samme Stilling, som vi tidligere

have haft, i Forhold til Regeringen og i Forhold til baade den politiske og den saglige Betydning af hele dette Spørgsmaal. Man siger, at nu kunne vi meget godt gaa til at bevilge Statslaan, da vi ved en ordinær Finanslov ere sikrede med Hensyn til Anvendelsen af Statens Midler. Ja, det kan jo i det allerhøjeste siges for indeværende Finansaar, men med Hensyn til Fremtiden vides der intet i saa Henseende. De Garantier, der har været Tale om for Fremtiden med Hensyn til Statshusholdningen og hele Statsmaskineriet, ere jo i den Grad vage og ere blevne saa grundig optrevlede her, da de forelaa til Behandling i dette Ting, at jeg ikke skal vende tilbage dertil, men i Almindelighed vil man vist indrømme, at med de Betingelser, hvorunder denne Tilstand er kommen til Veje, har den langt fra Stabilitetens Natur i sig. Der er jo i alt Fald ikke noget Mennefte, som paa Forhaand kan tegne dette Tings Fysionomi efter det næste Valg. Naturligvis kan man sige, at man kan bevare en saakaldet regelmæssig Tilstand, en Tilstand, hvor der eksisterer en regelmæssig Finanslov, saalænge der staa et Flertal, som absolut vil hævde denne Stilling. Man kan naturligvis gøre det derved, at man kun stiller saadanne Fordringer, som man paa Forhaand ved, accepteres af Regeringen og af Landstinget, og paa den anden Side fyldestgør saadanne Fordringer, som Regeringen for sit Vedkommende erklærer for aldeles nødvendige. Naar man gør det, ja, saa kan man ganske vist i Formen bevare det, man kalder en regelmæssig Tilstand, saa kan man tilvejebringe det, man kalder en ordinær Finanslov; men saa snart man gaar uden for denne Smidighed i Folketingets Opsættelse, ved man intet om Fremtiden; man ved ikke hvilke Krav de næste Folketingsvalg ville rejse med Hensyn til Fremtidens politiske Førelse. Det kan ingen paa Forhaand sige, om ikke det danske Folk vil udtale sig for, at Politikken her i Danmark føres efter et andet Synspunkt i Fremtiden end det, jeg her har nævnt. Der kan være Tale om, at ikke alene det Mindretal, som her har stemt imod det saakaldte Forlig og været imod hele den Ordning, som derved er lagt til Rette, bliver Flertal, men at endnu mere udprægede Anstuelser kunde komme til Roret og gøre sig gældende, og saa er man ikke længer siddet paa at kunne bevare den normale og ordinære Tilstand, som i dette Øjeblik formelt er indtraadt for dette Finansaar. Saa snart dette indtræder, saasnart man her hører, hvad det danske Folks Mening er om den politiske Fremtids Førelse, saa